

VIDA TAUFER

V MEGLI

Vlažna megla, gosta ko tkanina,
nas objema, sili nam v oči.
V megli spi zelena pokrajina,
megla skriva kočo in poti.

V njej smo kakor živi spomeniki.
Vsak v samoti sebi govori.
V skale se gubijo naši kriki,
čakamo svetlobe in moči.

Kakor v sanjah človek v megli hodi,
še resnice včasih ne pozna.
Med plastmi megle privid ga vodi,
da posluša le trepet srca.

VIDA TAUFER

PLANJAVA

Luč, nebo, spominčice na trati.
Ob razorih pladnji sočne trave.
Vsak bi hotel se po njih igrati,
bresti z lučjo po brsteh planjave.

Vsa grivina bilja se leskeče.
Predvečer ob vetru podrhtava.
Tisoč bitij, tisoč sanj trepeče.
Vonj pomladi v dihu trave plava.

Slišim pesem, lije po planjavi.
Luči, travi, cvetju tke pozdrave.
Vsi obrazi so nocoj sanjavi.
Sonce se zamika čez daljave.